

Arrest

nr. 161 338 van 3 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2015.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij persoonlijk actueel zou geviséerd worden in een (of meerdere) bloedwraak(zaken) waarin de familie P. verwickeld is, (ii) niet alleen geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn problemen dienen beschouwd te worden als bloedwraak, maar op grond van verschillende vaststellingen geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn bewering actueel problemen te (zullen) kennen, en (iii) wat zijn verklaring betreft bij een terugkeer naar Albanië te vrezen geen onderdak te

hebben en geen werk te vinden, zijn vrees met betrekking tot gebrek aan onderdak niet geloofwaardig is aangezien zijn relaas, en dus de reden van zijn vertrek uit de woning van zijn grootvader, niet geloofwaardig is, en dergelijke motieven hoe dan ook louter socio-economisch van aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder de toepassingsfeer van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot voorgaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Verzoeker brengt niets in tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende zijn verklaring bij een terugkeer naar Albanië te vrezen geen onderdak te hebben en geen werk te vinden, waardoor deze pertinente motieven, met name dat dit problemen van louter socio-economische aard zijn welke niet onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag vallen, onverminderd gehandhaafd blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoekers huidige kritiek in zijn verzoekschrift dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de (inhoud van de) door hem neergelegde documenten aangaande de asielpprocedure van zijn oom A.P. in Ierland - stukken waarvan hij opnieuw een kopie als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt- mist feitelijke grondslag en gaat niet op. Immers, de commissaris-generaal heeft wel degelijk rekening gehouden met deze stukken en zijn bevindingen hieromtrent in de bestreden beslissing gemotiveerd, met name: "De documenten van uw oom A. met betrekking tot zijn asielpprocedure in Ierland staven louter en alleen dat uw oom in Ierland in 2005 werd erkend als vluchteling omwille van bloedwraak. Deze vaststelling wijzigt geenszins bovenstaande conclusie dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u persoonlijk anno 2015 een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming riskeert. De beoordeling van een asielaanvraag gebeurt immers op eigen, individuele merites". Verzoeker werpt geen ander licht op deze vaststelling.

Daargelaten het feit dat blijkens de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, welke ook door verzoeker eerder al werd aangebracht (Immigration and Refugee Board of Canada: "Issue Paper Albania Blood Feuds", d.d. mei 2008), men volgens de klassieke bloedwraak geen eer kan erven via het bloed van zijn/haar moeder, aangezien de "tree of blood" wordt voortgezet via de vaderlijke kant van de familie, waardoor verzoeker in zijn geval behoort tot de "tree of blood" van zijn vader, meer bepaald de clan K. en hij als telg van de K. clan niet kan gevisieerd worden in een bloedwraak waarin de P. clan verwickeld is, toont verzoeker hoe dan ook niet in concreto aan actueel persoonlijk problemen te kennen in zijn land van herkomst, al dan niet naar aanleiding van de problematiek van bloedwraak(zaken) waarin de familie P. verwickeld zit. Verzoeker, wiens stelling dat hij een mogelijk doelwit is omdat hij een mannelijke bloedverwant is van L.P. niet opgaat aangezien een klassieke bloedwraak enkel kan doorgegeven worden via de mannelijke bloedlijn, terwijl hij via zijn moeder/de moederlijke bloedlijn verwant is met L.P., maakt zijn verklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk of geloofwaardig. Daargelaten de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen nergens/uit niets blijkt dat zijn moeder, niettegenstaande dat zij een vrouw is en in principe volgens de klassieke bloedwraak geen eer kan dragen en vrouwen en kinderen in principe volgens de regels van de Kanun niet gevisieerd worden, toch problemen zou kennen omwille van de bloedwraak door de familie van X.M., toont verzoeker niet in het minst in concreto aan en maakt hij geenszins aannemelijk dat hij heden in zijn land van herkomst persoonlijk zou worden gezocht of vervolgd.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de verschillende vaststellingen, zoals onder meer de in hoofde van verzoeker vastgestelde gebrekkige kennis en interesse doordat hij o.a. geheel naliet het door hem ter staving van zijn asielaanvraag neergelegde attest van een verzoeningscommissie te lezen waardoor hij zelfs acht maanden na zijn asielaanvraag nog steeds niet wist voor wie hij een vrees koestert, terwijl dit eenvoudig weg in het attest te lezen is, vaststellingen welke door verzoeker -die hiertoe zelfs geen (ernstige) poging onderneemt- niet worden ontkracht of weerlegd, terecht geoordeeld dat aan verzoekers bewering in zijn land van herkomst actueel problemen te (zullen) kennen geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker maakt zijn verklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk of geloofwaardig.

Dergelijk algemeen verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten. Een ongelooftwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 december 2015, voert verzoekende partij aan dat de vorige beslissing werd vernietigd omdat de Raad van oordeel was dat meer onderzoek noodzakelijk was, wat *in casu* ook thans niet is gebeurd. Verzoekende partij wijst er op dat uit de stukken blijkt dat haar nonkel en andere familieleden erkend werden als vluchteling en dat de bloedwraak tegen haar familie niet wordt betwist. Zij vervolgt dat er vier nieuwe documenten werden ingediend die in overweging dienen genomen te worden als ondersteuning van haar vrees voor bloedwraak in haar hoofde en dat onterecht wordt gesteld dat zij niet gevisieerd zal worden omdat haar naam K. is en de wraak gericht is tegen de P. clan. Verzoekende partij wijst er op dat zij een gemeenschappelijke grootvader heeft en dat zij als mannelijk afstammeling van L.P. dus wel kan gevisieerd worden in de bloedwraak. Verzoekende partij stelt dat zij een begin van bewijs heeft ingediend dat haar vrees voor bloedwraak reëel is, dat het onderzoek niet afdoende is, en rekening dient gehouden te worden met de bevindingen van de Ierse asielinstanties.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie dat er vier nieuwe documenten werden ingediend die in overweging dienen genomen te worden als ondersteuning van haar vrees voor bloedwraak in haar

hoofde en dat onterecht wordt gesteld dat zij niet gevisieerd zal worden omdat haar naam K. is en de wraak gericht is tegen de P. clan, en haar stelling dat zij een gemeenschappelijke grootvader heeft en dat zij als mannelijk afstammeling van L.P. dus wel kan gevisieerd worden in de bloedwraak, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *“Daargelaten het feit dat blijkens de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, welke ook door verzoeker eerder al werd aangebracht (Immigration and Refugee Board of Canada: “Issue Paper Albania Blood Feuds”, d.d. mei 2008), men volgens de klassieke bloedwraak geen eer kan erven via het bloed van zijn/haar moeder, aangezien de “tree of blood” wordt voortgezet via de vaderlijke kant van de familie, waardoor verzoeker in zijn geval behoort tot de “tree of blood” van zijn vader, meer bepaald de clan K. en hij als telg van de K. clan niet kan gevisieerd worden in een bloedwraak waarin de P. clan verwickeld is, toont verzoeker hoe dan ook niet in concreto aan actueel persoonlijk problemen te kennen in zijn land van herkomst, al dan niet naar aanleiding van de problematiek van bloedwraak(zaken) waarin de familie P. verwickeld zit. Verzoeker, wiens stelling dat hij een mogelijk doelwit is omdat hij een mannelijke bloedverwant is van L.P. niet opgaat aangezien een klassieke bloedwraak enkel kan doorgegeven worden via de mannelijke bloedlijn, terwijl hij via zijn moeder/de moederlijke bloedlijn verwant is met L.P., maakt zijn verklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk of geloofwaardig. Daargelaten de vaststelling dat uit verzoekers verklaringen nergens/uit niets blijkt dat zijn moeder, niettegenstaande dat zij een vrouw is en in principe volgens de klassieke bloedwraak geen eer kan dragen en vrouwen en kinderen in principe volgens de regels van de Kanun niet gevisieerd worden, toch problemen zou kennen omwille van de bloedwraak door de familie van X.M., toont verzoeker niet in het minst in concreto aan en maakt hij geenszins aannemelijk dat hij heden in zijn land van herkomst persoonlijk zou worden gezocht of vervolgd.”* Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze ontkracht, noch weerlegt de vaststelling dat uit niets blijkt en zij niet in concreto aannemelijk maakt dat zij heden in haar land van herkomst persoonlijk zou worden gezocht of vervolgd.

Waar verzoekende partij laat gelden dat uit de stukken blijkt dat haar nonkel en andere familieleden erkend werden als vluchteling en dat de bloedwraak tegen haar familie niet wordt betwist, benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft, en wijst de Raad op de grond in de beschikking waar aangaande de stukken en bevindingen van de Ierse asielinstanties het volgende wordt vastgesteld: *“Verzoekers huidige kritiek in zijn verzoekschrift dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de (inhoud van de) door hem neergelegde documenten aangaande de asielprocedure van zijn oom A.P. in Ierland - stukken waarvan hij opnieuw een kopie als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt- mist feitelijke grondslag en gaat niet op. Immers, de commissaris-generaal heeft wel degelijk rekening gehouden met deze stukken en zijn bevindingen hieromtrent in de bestreden beslissing gemotiveerd, met name: “De documenten van uw oom A. met betrekking tot zijn asielprocedure in Ierland staven louter en alleen dat uw oom in Ierland in 2005 werd erkend als vluchteling omwille van bloedwraak. Deze vaststelling wijzigt geenszins bovenstaande conclusie dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u persoonlijk anno 2015 een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming riskeert. De beoordeling van een asielaanvraag gebeurt immers op eigen, individuele merites”. Verzoeker werpt geen ander licht op deze vaststelling.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en plaatst deze niet in een ander daglicht.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene kritiek dat de vorige beslissing werd vernietigd omdat de Raad van oordeel was dat meer onderzoek noodzakelijk was, maar dat dit in casu niet is gebeurd, en tot de algemene opmerkingen dat zij een begin van bewijs heeft ingediend dat haar vrees voor bloedwraak reëel is, dat het onderzoek niet afdoende is, en dat rekening dient gehouden te worden met de bevindingen van de Ierse asielinstanties, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 1 december 2015 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS